

Nagyböjt III. hete

Szombat

Oz 6,1-6 * Lk 18,9-14

„Istenem, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember...”

A farizeus vallásosságához, sőt imájának őszinteségéhez sem férhet kétség, valami mégis megmérgezi Istennel való kapcsolatát: az, hogy nem Isten szemével nézi önmagát, hanem más emberekhez viszonyítva.

Márpedig a vallásos élet legmélyebb, legalapvetőbb szintjén nem lehet más, mint kizárólagos kapcsolat én és az én Teremtőm között. Jézus még Péterre is rászól, amikor az János sorsa felől érdeklődik: *„Mit törődöl vele? Te csak kövess engem.”*

A másokkal való összehasonlítás, akármilyen eredménnyel zárul, hamis képet ad önmagáról. Ha különbnek érzem magam másoknál, a gőg, felfuvalkodottság, elbizakodottság veszélye fenyeget, ha alábbvalónak, akkor a sárga irigységé. Csak az igazán szentek szájából hiteles annak megvallása, hogy ők a földkerekség legbűnösebb emberei; éppen azért, mert alapja nem a másokkal való összehasonlítás, hanem az isteni kegyelem túlsorduló mértéke, amelyben részesültek. Ők érzik igazán, hogy ehhez képest eltörpül mindaz a jó, amit tettek. Szent Ferencről jegyezték fel, hogy egy alkalommal kijelentette: hogy ha egy gonosztevő kapott volna annyi kegyelmet, mint ő, az már régen szent volna, míg ő megmaradt bűnös és hálátlan embernek.

A mások fölötti ítélkezésnek ugyanúgy nincs helye az imádságban, mint az önmagunk méricskélésének, elítélésének vagy felmentésének. Éppen ezek a megigazulás legfőbb akadályai, mert az ember olyan dolgokba avatkozik, amelyet Isten magának tart fenn.

A vámos reálishan nézte önmagát s úgy állt oda Isten elé, ahogy volt. A templomban elfoglalt helye is ezt fejezi ki. De most ne a külsőségekre figyeljünk! Ne gondoljuk, hogy nekünk is hátul kell megállnunk, mindjárt a templomkapuban, hogy majd megigazulva térhessünk haza.

Inkább a vámos imáját tanuljuk meg, s imádkozzunk úgy, ahogy a keleti Egyházban mondják, az Úr Jézushoz fordulva:

„Uram, Jézus Krisztus, az élő Isten Fia, irgalmazz nekem, bűnösnek!”